

Palau 100 Constel·lació

Dijous, 28 d'abril de 2016 – 20.30 h – Sala de Concerts

ENSEMBLE INTERCONTEMPORAIN

Sophie Cherrier, Emmanuelle Ophèle, flautes

Didier Pateau, oboè

Jérôme Comte, clarinet

Paul Riveaux, fagot

Jean-Christophe Vervoitte, corn francès

Clément Saunier, trompeta

Jérôme Naulais, trombó

Gilles Durot, Victor Hanna, percussions

Frédérique Cambreling, arpa

Dimitri Vassilakis, piano

Hae-Sun Kang, Diégo Tosi, violins

John Stulz, viola

Pierre Strauch, violoncel

Nicolas Crosse, contrabaix

PABLO RUS BROSETA, director

Biografies solistes Ensemble Intercontemporain:

Sophie Cherrier, flauta

Estudià al Conservatori de Nancy i després al Conservatori de París (CNSMDP), on obtingué el primer premi de flauta (classe d'Alain Marion) i de música de cambra (classe de Christian Lardé). Des del 1979 forma part de l'Ensemble Intercontemporain.

Ha col·laborat en nombroses estrenes, entre les quals *Mémoriale* de Pierre Boulez (Erato), *Esprit rude/Esprit doux* d'Elliott Carter (Erato) i *Chu Ky V* de Tôh-Thât Tiet. Ha enregistrat la *Sequenza I* de Luciano Berio (Deutsche Grammophon), *Explosante fixe* (Deutsche Grammophon) i la *Sonatine* per a flauta i piano de Pierre Boulez (Erato), *Imaginary Sky-lines*, per a flauta i arpa, d'Ivan Fedele (Adès), *Jupiter et La partition du ciel et de l'enfer* de Philippe Manoury, etc. Ha actuat amb La Halle Orchestra, Orquestra de Cleveland, London Sinfonietta i les filharmòniques de Los Angeles i Berlín. Sophie Cherrier és professora al Conservatori de París des del 1998 i imparteix classes magistrals a França i a l'estranger.

Didier Pateau, oboè

Va obtenir el primer premi d'oboè al Conservatori de París (CNSMDP) el 1978, any en què s'integrà a l'Ensemble Intercontemporain. El seu repertori inclou nombroses peces solístiques, de compositors com Luciano Berio, Heinz Holliger, Gilbert Amy o Brian Ferneyhough, del qual ha estrenat *Algebra* per a oboè i cordes sota la direcció de David Robertson.

Ha enregistrat *Congruences* de Michael Jarrell (flauta oboè i petit conjunt), sota la batuta de Peter Eötvös, *Five distances* de Harrison Birtwistle i, amb el Quintet Nielsen, un programa eclèctic (Berio, Mozart, Reich i Bizet). També s'ha consagrat a la pedagogia: a més dels cursos regulars a l'École Nationale de Musique d'Aulnay-sous-Bois, promou trobades amb estudiants de composició, com els de la classe de Michael Jarrell a la Musikhochschule de Viena, i imparteix classes magistrals a Oslo, Halifax i Santiago de Xile. El 2008 i 2009 va ser convidat a participar com a solista en el Projecte Pollini, a la Sala Pleyel de París i a La Scala de Milà. El 2013 participà en les Folles Journées de Tòquio.

Jérôme Comte, clarinet

Després dels estudis amb T. Friedli, P. Moragues i M. Bourgue, obtingué el premi de virtuosisme del Conservatori de Ginebra i el premi del Conservatori de París (CNSMDP). Guardonat per la Fundació Meyer, de la Fundació Empresarial del Grup Banca Popular, posseeix el Premi de l'Académie Charles-Cros 2003.

Guardonat en molts concursos internacionals, actua amb formacions de cambra i amb grans orquestres, com l'Orquestra de París, Orquestra Nacional de França, London Symphony o l'Ensemble Intercontemporain, al qual pertany des del 2005. Convidat en nombrosos festivals, a França i a l'estranger, la temporada 2008-09 va ser solista del *Concert per a clarinet* d'Elliott Carter, sota la direcció de Pierre Boulez, i la 2009-10 de *Dialogue de l'ombre double*.

Frédérique Cambreling, arpa

Combina la trajectòria professional a l'Ensemble Intercontemporain, del qual és membre des del 1993, amb les activitats de concertista. Després d'haver ensenyat a la Musikene del País Basc entre els anys 2002 i 2011, actualment és professora de Didàctica Instrumental al Conservatori Nacional de París.

Formada musicalment a França, entre el 1976 i el 1977 va obtenir tres grans premis: tercer premi del Concours de la Guilde des Artistes, segon premi del Concours d'Israel i primer premi del Concours Marie-Antoinette Cazala, abans de ser nomenada arpista solista de l'Orquestra Nacional de França (1977-1986).

Apassionada per la diversitat de modes d'expressió lligats a l'arpa, el seu eclecticisme li permet participar en nombrosos concerts a França i a l'estranger. Ha estrenat *Dreamtime* de Philippe Boesmans (arpa, tuba i *ensemble*), *Die Stücke der Sängers* de Wolfgang Rihm (arpa i *ensemble*), *Hélios* de Philippe Schoeller (arpa i orquestra), el *Concerto per a tres arpes* d'Andreas Dohmen, *Danzas secretas* de Luis de Pablo, *Soleil filaments* de Frédéric Pattar (contrabaix, arpa i *ensemble*), *L'horizon et la verticale* de Gérard Buquet (dues arpes i orquestra), així com obres de Michael Jarrell, Aurelio Edler-Copes, Tòn-Thât Tiet, etc.

En l'homenatge a Luciano Berio, ha estat convidada al Festival de Donaueschingen per interpretar *Chemins I* amb l'orquestra de l'SWF i Sylvain Cambreling, i més tard a la Philharmonie de Berlín amb l'orquestra de la Konzerthaus i Lothar Zagrosek.

Diégo Tosi, violí

Després d'obtenir per unanimitat el primer premi del Conservatori Nacional de París a la classe de Jean-Jacques Kantorow i Jean Lenert, amplià coneixements a Bloomington (EUA) amb Miriam Fried. Més tard guanyà el Concurs Avant-Scenes del CNSMDP. També ha estat guardonat en els concursos Paganini de Gênes, Rodrigo de Madrid i Valentino Bucchi de Roma. Als anys de joventut va rebre el mestratge d'Alexandre Bendersky i va ser guardonat en diversos concursos internacionals, entre els quals els de Wattlelos, Germans Claret i Moscou.

Forma part de l'Ensemble Intercontemporain des de l'octubre de 2006. També actua com a solista a les grans sales de tot el món amb repertoris de totes les èpoques.

Té una extensa discografia per al segell Solstice, amb obres de Ravel, Scelsi, Berio i Boulez. Més recentment està enregistrant la integral de l'obra violinística de Pablo de Sarasate i acaba de guanyar el Premi Del Duca, atorgat per l'Académie des Beaux-Arts, així com el Premi Enesco, concedit per la Sacem. Actualment toca amb un violí Vuillaume cedit pel Fons Instrumental Francès.

John Stulz, viola

Nascut a Columbus (Ohio, EUA, 1988), va fer els estudis de viola a la Universitat de Califòrnia del Sud amb Donald McInnes, on el 2010 obtingué el Bachelor of Music, i al New England Conservatory el Master of Music (2013) amb Kim Kashkashian i Garth Knox.

El 2007 fundà a Los Angeles, juntament amb el director d'orquestra Vimbayi Kaziboni el What's Next? Ensemble, per oferir concerts dedicats a compositors californians a més dels grans noms del panorama internacional, de Gérard Grisey a JacobTV.

Del 2012 al 2014 va ser membre de la formació novaiorquesa Ensemble ACJW, amb la qual va actuar habitualment al Carnegie Hall, i en nombrosos concerts i activitats de sensibilització per tot Nova York. Paral·lelament, va esdevenir artista en residència a la 51st Ave Academy, una escola pública d'ensenyament elemental de Queens compromesa amb la innovació pedagògica. Com a violista, ha actuat arreu del món, interpretant al costat de formacions de renom, com el Klangforum Wien, St. Paul Chamber Orchestra (Minnesota), Talea Ensemble (Nova York) i Omnibus Ensemble de Taixkent (Uzbekistan).

Actualment és codirector artístic del VIVO Music Festival, dedicat a la música de cambra que es du a terme cada any a la seva vila natal de Columbus (Ohio).

Participa habitualment al Festival de Marlboro, Festival Acadèmia de Lucerna, Festival de Verbier (amb l'orquestra del Festival), Festival de Música de Schleswig-Holstein, International Ensemble Modern Academy a Schwaz o la Music Academy of the West (Santa Barbara, Califòrnia).

Com a compositor, les seves obres i projectes artístics s'han presentat a Los Angeles, Nova York, Amsterdam, Berlín, Taixkent i Omaha.

Es va incorporar a l'Ensemble Intercontemporain l'octubre de 2015.

Pierre Strauch, violoncel

Nascut el 1958, estudià violoncel amb Jean Deplace, guanyà el Concurs Rostropóvitx de La Rochelle el 1977 i l'any següent ingressà a l'Ensemble Intercontemporain. Estrena i/o enregistra obres de compositors com Iannis Xenakis, Luciano Berio, Bernd Alois Zimmermann o Olivier Messiaen. Presentà a París *Time and motion study II* de Brian Ferneyhough i *Ritorno degli Snovidenia* de Luciano Berio.

Presentar, analitzar i transmetre són els motors de la seva activitat pedagògica i com a director d'orquestra. La seva intensa activitat de compositor el porta a escriure peces solístiques per a conjunts de cambra (*La folie de Jocelin*, *Preludio imaginario*, *Faute d'un royaume*, *Deux portraits*, *Trois odes funèbres*, *Quatre miniatures*, etc.), així com obres vocals (*Impromptu acrostiche*, *La beauté*). L'Ensemble Intercontemporain li va encarregar una peça per a quinze instruments, *La escalera del dragón (in memoriam Julio Cortázar)*, estrenada el 2004 per Jonathan Nott. Amb els compositors Diogène Rivas i Antonio Pileggi, és cofundador del Festival A Tempo de Caracas.

Ensemble intercontemporain

Creat per Pierre Boulez el 1976, amb el suport de Michel Guy –aleshores secretari d'Estat de Cultura– i amb la col·laboració de Nicholas Snowman, l'Ensemble intercontemporain reuneix 31 solistes que comparteixen una mateixa passió per la música dels segles XX i XXI.

Constituïts en grup permanent, participen en els treballs de difusió, transmissió i creació establerts en els estatuts del grup.

Sota la direcció musical de Matthias Pintscher, col·labora amb els compositors en l'exploració de noves tècniques instrumentals i en projectes que conjuguen música, dansa, teatre, cinema, vídeo i arts plàstiques. L'Ensemble encarrega i interpreta cada any noves obres que enriqueixen el seu repertori i s'afegeixen al corpus d'obres mestres del segle XX.

Els espectacles musicals per a un públic jove, les activitats de formació de joves instrumentistes, directors d'orquestra i compositors, juntament amb nombroses accions de sensibilització del públic, es tradueixen en un compromís profund i reconegut internacionalment al servei de la transmissió i de l'educació musicals. Amb seu a la Philharmonie de París, actua i enregistra a França i a l'estranger, on és hoste habitual dels festivals internacionals més importants. Finançat pel Ministeri de Cultura i Comunicació, l'Ensemble intercontemporain rep també el suport de l'Ajuntament de París.

Pablo Rus Broseta, director

Pablo Rus ha estudiat composició i saxòfon al Conservatori de la seva València nadiua i ha ampliat els estudis de direcció a Lió, al Conservatori d'Amsterdam i a la Universität der Künste de Berlín. També ha rebut valuoses ensenyances de Bernard Haitink, Pierre Boulez, David Zindman, Kurt Masur i Steven Sloane. Ha estat director assistent de la Filharmònica de Lieja (2009-10), Dutch National Opera Academy (2010) i Orquestra de Joves de València (2010-2013). El 2011 va fundar a Espanya l'orquestra de cambra Grup Mixtour, de la qual avui continua com a director.

Després de l'èxit obtingut en el concert inaugural del Festival Musica 2014 a Estrasburg, en què Pablo Rus dirigí l'Orquestra Simfònica de l'SWR, conjuntament amb l'Ensemble Modern, aquest jove director espanyol començà a ser reconegut internacionalment. La primavera del 2015 va debutar amb gran èxit amb la BBC Symphony, Sinfònica de RTVE i Orquestra de la WDR de Colònia. Durant l'any 2016 ha debutat amb l'Ensemble intercontemporain i la Simfònica de Porto, a més de tornar a dirigir la WDR i SWR. La tardor de 2015 ocupà el càrrec de director assistent de la Seattle Symphony.

Se sent a gust treballant tant amb petits conjunts com en grans agrupacions simfòniques i oferint el repertori operístic. Ha adquirit experiència amb l'Orchestre Les Siècles, que empra instruments històrics, amb la Beethoven Orchestra Bonn, Bochumer Symphoniker, Filharmònica de Lieja i l'Orquestra de València. Ha participat en nombrosos festivals (Klangspuren Schwaz, Transart Festival Bolzano, Ensem Festival de València, etc.) i ha col·laborat estretament amb compositors com Hans Zender, Johannes Maria Staud, Thomas Adès, Magnus Lindberg, Martin Matalon, Francisco Coll i Luca Francesconi. Actualment Pablo Rus té com a objectiu revitalitzar les experiències de concert mitjançant una programació musical eclèctica de diverses èpoques i estètiques.